

Lize, even afgewend, herhaalde prevelend die onachtzame woorden: heel gewoon, druk is 't altijd. — Dat zou zij dan ook kunnen zeggen, zoo zonder eenigen ophef, als iets waaraan je was gewend.

Het gesprek wilde niet erg vlotten. Hans voelde zich vreemd leeg, als zonder gedachten en gevoelens, als zonder hart. Lize praatte met zich zelf, deed veel stille vragen aan Hans, en wist zelf het antwoord. Als ze een kennis tegenkwamen, groetten ze vroolijk en praatten even over hem. En eenmaal zei Hans: „we zijn stil van blijdschap.” De laatste minuten liepen ze zwijgend, en Hans, zonder het te willen, ging alle bekende dingen heel scherp zien. Het hinderde haar, maar ze kon er zich niet tegen verzetten. Het gevoel van leegte werd tot gevoel van openstaan voor alle zintuigelijke indrukken. Thuis gekomen duurde dat voort: naast het rustend, groot verdriet, groeide, vreemd en kleurloos, belangstelling voor wat om haar was.....

Langzaam wikkelde Hans zich los uit een druk gesprek met juffrouw Bertha, waarnaar haar ouders glimlachend hadden geluisterd en Lize getracht had te grijpen. Maar juffrouw Bertha was haar te slim af en liet den draad geen enkel maal knappen maar spon ijverig voort, de pret brandend op haar wangen, en, intenser nog, glimmend in haar oogjes. Die Hans! ze had iets nieuws gekregen, iets zachts en toch sterks —; was het wereldwijsheid? die kleine Hans! „En hoe vind je het nu weer hier in ons oude nest hè?” Hans streek even over haar blonde krulletjes, die kriebelig op haar warme voorhoofd hingen.

„O, wel heel best,” zei ze, en dan zacht en wat aarzelend, kijkend naar vader, die de laatste post bekeek, naar moeder bij de theetafel, „het is hier zoo rustig, zonder na-ijver en nijld — en — venijn” 't Was haar of ze, door te zeggen zoo goed ze dat kon, wat ze had gevoeld, hier in 't oude huis, dat gevoel weer verdreef voor het jonge, bittere verdriet. En ze dorst niemand aankijken, toen ze zei:

„Ik wilde graag vroeg naar bed vanavond; juffrouw Bertha, we zien elkaar nog wel?”

Juffrouw Bertha zuchtte. „Natuurlijk, lieve kind”. Ze stond meteen op en kleeedde zich aan in de gang. „Gunst, nu al,” zei mevrouw verschrikt, „ik had juist de slemp klaar”.

„Ik wilde wat vroeg naar bed”, herhaalde Hans, „ik ben wat moe, en zoo verkouden...”

Lize's arm om Hans' schouder, zoo liepen ze naar boven, Hans als wilde ze tegenstreven, maar gaf ze zich over aan de sterkere. Mevrouw, in de huiskamer, een beetje beduusd bij haar vollen slempketel, keek mijnheer eens aan, vragend zonder woorden. Hun kind was niet heelemaal zooals ze het zich gedacht hadden.

„Zoo'n groote stad, moet je denken, dat is anders dan hier”, zei mijnheer. Mevrouw zuchtte alleen en schonk slemp in voor hen beiden....

„En toen?” vroeg Lize.

„Wat toen?”

„Toen je met Januari op de vrouwenzaal kwam.”

„Nou, toen niets.”

„O; waren er aardige patiënten?”

„Jawel; ja, dat gaat nogal.”

Ze dacht aan het oude vrouwtje, dat dien eenen morgen het geluk had gezien in haar oogen en om haar lippen, het geluk dat zich niet weg liet dringen, maar haar heele wezen in beslag nam. Werktuigelijk had ze haar plichten gedaan, zonder praten, terwijl dan soms ineens haar stem had geklonken, waarin uitvloeide even haar zaligheid: „lig je goed zoo, lekker warm?” En zij, dat oude vrouwtje, had haar hand gepakt en gefluisterd: „zuster Hans, zal ik raden?” Ze had geknikt alleen, vlam-rood haar gezicht, geknikt ook, toen het vrouwtje haar vermoedens had gezegd. „Maar zuster Hans, u moet oppassen, ik ben een oud mensch, och gut, — maar.” — „Wat nou, hè?”

In haar opwindung, niet kunnende torsen haast haar volle gedachten en gevoelens, was ze weer begonnen het bed op te maken, het kussen te schudden. „Je moet oppassen,